

Po początkowych trudnościach zezwolono w Niemczech zachodnich na wyświetlanie filmu „5 minut po dwunastej“ przedstawiającego życie Hitlera.

W pierwszej połowie grudnia Adenauer bawił w Paryżu, gdzie m. in. na konferencji prasowej występował ostro przeciw granicy na Odrze i Nysie.

Jak pisał w związku z tym dziennik *Libération*, „Adenauer zdołał przekonać tylko jeszcze raz Francuzów, że jego polityka jest przedłużeniem polityki pangermanistów, uprawianej przez Bismarcka, Wilhelma, Stresemanna i Hitlera“.

Wśród głosów pojawiających się w Niemczech zachodnich, które przeciwstawiają się rewizjonizmowi, wymienić należy wystąpienie pisma mieszczańskiego *Frankfurter Neue Presse*, które pod datą 29 grudnia krytykowało tezy propagandy rewizjonistycznej i stwierdzało wręcz, że „polskie pretensje nie są wcale tak bezpodstawne z historycznego punktu widzenia“, jak to usiłują wmówić Niemcom autorzy publikacji rewizjonistycznych.

Różne. Przewodniczący „ruchu europejskiego“, belgijski prawnik socjalista Paul Henri Spaak, mianował Adenauera „honorowym prezydentem ruchu europejskiego“. — W grudniu utworzona została w łonie zachodnio-niemieckiej partii socjaldemokratycznej „komisja dla zrewidowania teorii partyjnej“, która zająć się ma oderwaniem partii od marksizmu. — W czasie wyborów do sejmku związkowego Adenauer oskarżył dwóch funkcjonariuszy socjaldemokratycznych, że zostali przekupieni „z tajnych funduszy SED“ i wbrew zakazowi sądowemu głosił to przez czas dłuższy. Obecnie zgłosił gotowość odwołania tego oszczerstwa i poniesienia wszystkich kosztów — obaj socjaldemokraci żądają jednak wysokiego odszkodowania. — Na konferencji zarządu zachodnio-niemieckiego związku związków zawodowych z ministrem rządu bońskiego Kaiserem ten żądał całkowitego podporządkowania się związków zawodowych polityce rządu Adenauera. Wielu członków zarządu DGB ostro się temu sprzeciwiało.

Andrzej Józef Kamiński

ZYCIE GOSPODARCZE

Wykonanie narodowego planu gospodarczego NRD za r. 1953. W lutym 1954 roku Urząd Statystyczny przy Państwowej Komisji Planowania w NRD opublikował komunikat o wykonaniu narodowego planu gospodarczego za r. 1953. Produkcję całego przemysłu — brutto licząc — wykonano w 102%, w tym przemysłu państwowego w 103%. Ministerstwo Przemysłu Lekkiego podniosło produkcję do 111% a Ministerstwo Środków Spożywczych do 115%. Przemysł prywatny podniósł produkcję w drugiej połowie 1953 r. — w porównaniu z pierwszą połową tego samego roku — do 121 proc., rzemiosło do 124%.

Rolnictwo pomyślnie przeprowadziło żniwa; wzrosła powierzchnia uprawy kultur; zwiększono wysiew oziminy na żniwa w rb.; znacznie się poprawiło zaopatrzenie rolnictwa w nawozy sztuczne.

Według obliczeń z 3 grudnia 1953 r. stan pogłowia podniósł się w porównaniu z 1952 r. jak następuje: krów do 101%, owiec do 109%; ubój wzrósł do 108%, produkcja mleka do 102%. W roku sprawozdawczym podniósł się stan zaopatrzenia stacji maszynowo-tractorowych w różnego rodzaju maszyny i traktory od 126—209%. W majątkach państwowych podniósł się stan zasiewów i zbiorów, zwiększono pogłowie zwierząt. Rolnicze spółdzielnie produkcyjne umocniły się gospodarczo i organizacyjnie.

Transport towarowy kolei wykonano w 103%, żeglugi rzecznej w 96%. Poczta i łączność wykonały plan w 102%.

Inwestycje i budownictwo gospodarcze podniosło się w porównaniu z 1952 r. do 121%. W roku sprawozdawczym pobudowano 33 przedsiębiorstwa, a 27 odbudo-

wano. W budownictwie przemysłowym wykonano plan w 111%.

Obroty w handlu zagranicznym wykonano w 123%; szczególnie wzrosły one ze Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej. Obroty z krajami kapitalistycznymi i z Niemcami zachodnimi podniosły się do 118%. W roku sprawozdawczym NRD utrzymywała stosunki handlowe z 30 krajami.

Obroty handlu detalicznego osiągnęły 110%; w porównaniu z pierwszym półroczem 1953 r. obroty w drugim półroczu podniosły się do 129%, w tym handlu państwowego do 119%, spółdzielni spożywczych do 130%, detalicznego handlu prywatnego do 132%.

Obniżka cen z dn. 26 października 1953 r. przysporzyła ludności zysk w wysokości 3,5 miliarda DM.

Liczba zatrudnionych robotników i urzędników w przedsiębiorstwach państwowych podniosła się do 107%, w gospodarstwie budowlanym 104%, w komunikacji 105%; wydajność pracy robotników w przedsiębiorstwach państwowych, znajdujących się pod centralnym zarządem, wyniosła 109,2%; plan w tej dziedzinie wykonano w 102,3%.

Dochód robotników i urzędników wzrósł do 109%, w majątkach państwowych 116%, w komunikacji 107%.

W roku sprawozdawczym wzrosła liczba studentów w szkołach wyższych o 9,104; do szkół zawodowych przyjęto 28,433 uczniów. Na potrzeby kulturalne pobudowano kilka tysięcy domów młodzieży, klubów, świetlic itp. W szkołach muzycznych uczyło się 25,329 osób.

W sezonie teatralnym 1952/53 wzrosła ilość widzów — w porównaniu z poprzednim sezonem — o 1 milion, liczba zaś wystawionych sztuk podniosła się do 116%.

Produkcja wydawnicza zawierała 8,224 tytułów, ogólny nakład wynosił 105,3 miliony tomów.

W okresie sprawozdawczym wzrosła w zakładach pracy i w rolniczych spółdzielniach produkcyjnych ilość poliklinik, ambulatoriów, miejsc w żłobkach i w domach dla dzieci; podobnie w gminach wiejskich i miastach.

Wykonanie narodowego planu gospodarczego w 1953 r. podniosło znacznie poziom życia materialnego i kulturalnego ludności.

Narodowy plan gospodarczy NRD na r. 1954. Na 42 posiedzeniu Izby Ludowej NRD, w dn. 18 grudnia 1953 r., przyjęto narodowy plan gospodarczy NRD na rok 1954. W nowym roku — w porównaniu z r. ub. przewiduje się następujący wzrost produkcji: w przemyśle socjalistycznym — 111,8%, w przemyśle prywatnym 116,8%, w rzemiośle 119,8%.

Rozwój poszczególnych gałęzi przemysłu przewiduje się następująco: ogólna ilość przetworów pochodzenia zwierzęcego wyniesie

bydła rzeźnego (żywiec) razem	107,8%
świń	108,9%
mleka krowiego	117,5%

Produkcja roślinna wyniesie jak następuje:

zbóż i strączkowych	106,7%
oleistych	130,6%
buraków cukrowych	113,1%
kartofli	111,7%
pastewnych i okopowych	117,8%
pastewnych	114,4%

Cała produkcja rolnicza osiągnąć ma 108,2%.

Wzrost wydajności pracy robotnika w przedsiębiorstwach państwowych, znajdujących się pod zarządem centralnym, ustalono na 106,4%, a w całym przemyśle państwowym na 106,8%.

Wzrost procentowy płac wyniesie 5%.

W państwowych przedsiębiorstwach, znajdujących się pod zarządem centralnym, przewidziano obniżkę kosztów własnych o 3,9%.

Dochód społeczny podniesie się dzięki wzrostowi produkcji, podniesieniu wydajności pracy i obniżce kosztów własnych produkcji — o 16%.

Zrzeczenie się ze strony Związku Radzieckiego reparacji i innych należności, jak też wzrost produkcji spowoduje poważne zwiększenie obrotu towarowego w handlu zagranicznym.

Wzrost ogólny obrotu towarowego w handlu detalicznym przewidziano na 113,2%.

Wreszcie narodowy plan gospodarczy przewidział odpowiednią wyższkę wydatków na oświatę, naukę, kulturę i zdrowie.

Budżet państwowy NRD na rok 1954. Z dn. 1 stycznia 1954 r. weszła w życie ustawa o budżecie państwowym NRD. Dochód państwa ustaliła ustawa w wysokości 35,691,1 mil. DM, wydatki w wysokości 35,681,3 mil. DM. Nadwyżka wyniesie (wliczając nadwyżkę z 1953 r. i planowaną w 1954 r.) 1,046,2 mil. DM.

Budżet republiki wykazuje po stronie dochodów 28,492,3 mil. DM, po stronie wydatków 28,479,6 mil. DM. Nadwyżka wyniesie (licząc jak wyżej) 846,1 mil. DM.

Ustawa podaje następnie poszczególne budżety 15 okręgów i plan finansowy gospodarstw państwowych, budżet ubezpieczeń społecznych, plan długoterminowych kredytów, plan finansowy wydatków okręgów, powiatów i gmin; budżet ustalił następnie wysokość (w procentach) obniżki kosztów administracji i sposobu tworzenia funduszy premiovych. Wreszcie ustawa upoważnia rząd do przedsięwzięcia środków dla uproszczenia systemu podatkowego.

Dalsza poprawa warunków pracy i życia w NRD. Dn. 10 grudnia 1953 r. Rada Ministrów NRD powzięła na specjalnym posiedzeniu, w obecności przedstawicieli świata pracy, uchwałę w sprawie rozporządzenia o dalszej poprawie warunków pracy i życia robotników i o prawach związków zawodowych. Uchwałę tę powzięła Rada Ministrów po gruntownych naradach z przedstawicielami zakładów pracy i związków zawodowych. Znaczenie tego rozporządzenia omówił na posiedzeniu Rady Ministrów p. o. premiera Walter Ulbricht.

Nowe rozporządzenie jest uzupełnieniem takiegoż aktu z dn. 19 kwietnia 1953 r. Referując poszczególne części nowego rozporządzenia, Ulbricht zwrócił uwagę na dotychczasowy rozwój i osiągnięcia gospodarki NRD. Republika zawdzięcza to klasie robotniczej i szerokiemu udziałowi w pracy nad odbudową NRD chłopów, kobiet i młodzieży. Od powstania Republiki trzykrotnie podnie-

siono płace, wielokrotnie obniżono ceny na towary; polityka ta była możliwa dzięki rozwojowi produkcji i ciągłemu podnoszeniu się standardu życia pracujących. Dochód realny robotników podniósł się w samym tylko 1953 roku o 2,7 miliardów DM, obniżka podatku od uposażeń przysporzyła w tym czasie robotnikom 450 milionów DM — nie licząc już 97 milionów DM dodatku gwiazdkowego, jaki otrzymali robotnicy w grudniu 1953 r.

Równolegle do tych poczynań rządu polepszo opiekę zdrowotną nad klasą robotniczą, komunikację, związaną z dojazdami do miejsca pracy, wyżywienie w warsztatach pracy. Rząd, kontynuując politykę nowego kursu z 1953 r. w dziedzinie budownictwa mieszkaniowego, przeznaczył na ten cel w r. 1954 — 164 milionów DM. Rozporządzenie podnosi taryfy płac od V do VIII grupy zatrudnionych w niektórych gałęziach przemysłu, a następnie zatrudnionych w przedsiębiorstwach prywatnych i w rzemiośle.

Wobec dalszych zamierzeń rządu kontynuowania realizacji polityki nowego kursu, Ulbricht podkreślił szczególnie mocno znaczenie osiągnięć ciężkiego przemysłu. W tej gałęzi gospodarki skoncentrowano tak wielkie nakłady przeznaczone na budownictwo fabryk, maszyn i narzędzi, że dzięki temu w pierwszych 3 latach planu 5-letniego produkcja przemysłu środków żywnościowych podniosła się o 84%, a przemysłu lekkiego prawie o 50%. W r. 1954 nastąpi dalszy wzrost tej produkcji. Ulbricht wymienił tu szereg najważniejszych artykułów masowego użycia, których produkcja podniosła się w r. b. w porównaniu z 1953 r. — od 50—80%.

Dalszym gwarantem rozwoju życia gospodarczego w nowym roku będzie wzrost wydajności pracy, czemu Ulbricht poświęcił wiele miejsca, wskazując na wszystkie formy organizacji i metody, jakie należy zastosować, aby postulat ten został zrealizowany.

Wreszcie scharakteryzował rozszerzone prawa związków zawodowych, zwracając uwagę na ich znaczenie w rozwoju go-

spodarczym Republiki i ich rolę polityczną, w porównaniu choćby z sytuacją w tej dziedzinie w Niemczech zachodnich i krajach kapitalistycznych.

Rozporządzenie o dalszej poprawie warunków pracy, życia robotników i praw związków zawodowych z dn. 10 grudnia 1953 r. składa się z kilku części. Pierwsza mówi o środkach zmierzających do celu, przewidując m. in. terminowe i dokładne wykonywanie umów zbiorowych, stworzenie pomyślniejszych warunków pracy i zdrowotności w zakładach pracy, wprowadzenie akcji zwalczania nieuzasadnionego przedłużania czasu pracy, polepszenie bezpieczeństwa pracy, stworzenie instytutu ekonomii i bezpieczeństwa pracy; dalej pierwsza część rozporządzenia przewiduje postanowienia dotyczące spraw zdrowia pracujących i praw o opiece zdrowotnej, szczególnie dla pracujących w górnictwie, hutnictwie, w przemyśle chemicznym i tekstylnym, wzrost produkcji urządzeń ochronnych w pracy; kontrolę wykonania tych postanowień poleca się związkom zawodowym. Następnie rozporządzenie mówi o podniesieniu poziomu organizacji i metod pracy, kontroli warunków sanitarnych w zakładach pracy i o lepszym wyżywieniu i zaopatrzeniu w sprzęt i urządzenia sanatoriów i domów wypoczynkowych przeznaczonych dla świata pracy.

Część pierwsza rozporządzenia przewiduje poprawę komunikacji, w szczególności wzrost wszystkich środków lokomocji ułatwiających dojazdy do miejsca pracy, kontrolę ze strony związków zawodowych urządzeń socjalnych w zakładach pracy, zwłaszcza kantyn; przewiduje następnie lepszą dystrybucję towarów w miastach uprzemysłowionych i koloniach robotniczych, podniesienie rent i płac niektórych grup uposażeniowych, także w przedsiębiorstwach prywatnych i w rzemiośle, wreszcie możliwość wypłacania zaliczek.

Część druga rozporządzenia dotyczy rozszerzenia programu budownictwa mieszkaniowego; obejmuje ona postanowienia dotyczące: podniesienia sum przeznaczonych na budownictwo mieszkani-

we w r. 1954 do 764 milionów DM., zapewnienia pierwszeństwa w otrzymywaniu mieszkań robotnikom i inteligencji technicznej, zatrudnionym w szeregu wielkich przedsiębiorstwach państwowych, udzielenia kredytu na budownictwo indywidualne i osiedli w wysokości 100 milionów DM., utworzenia robotniczych spółdzielni budowy domów, dla których przewiduje się kredyt w wysokości 50 milionów DM, zapewnienia rozwoju budownictwa urządzeń socjalnych.

Część trzecia rozporządzenia mówi o dalszym rozwoju inicjatywy i współzawodnictwa pracy wśród robotników, inżynierów i techników i o podniesieniu poziomu pracy kulturalno-oświatowej; przewiduje się też poparcie akcji robotników, zmierzającej do podniesienia wydajności pracy, ustanawia specjalny order dla wydajnie pracujących, odznakę dla wyróżniających się aktywistów we współzawodnictwie pracy, lepszą organizację współzawodnictwa pracy, ruchu racjonalizatorskiego i wynalazczości, zobowiązuje się kierowników zakładów do stworzenia funduszy na okolicznościowe wydatki dla pracujących, do przeprowadzania narad produkcyjnych, do ulepszenia funkcjonowania biur dla spraw wynalazczości.

Pośród spraw dotyczących pracy kulturalno-oświatowej ta część rozporządzenia przewiduje tworzenie w zakładach pracy odpowiednich urządzeń, jak biblioteki, kluby, czytelnie, imprezy, lepszą organizację współpracy uczonych i techników z robotnikami, zwiększanie ilości wydawnictw literatury pięknej i zawodowej ze szczególną troską w tej dziedzinie o kobiety i młodzież.

Czwarta część rozporządzenia dotyczy utworzenia instytutów przemysłowych przy akademiach i w wyższych szkołach NRD, a to w celu podniesienia kwalifikacji i wykształcenia funkcjonariuszy zatrudnionych w administracji gospodarczej, z tym zastrzeżeniem, że do instytutów przyjmować się będzie przede wszystkim urzędników pochodzących z klasy robotniczej; przepisy dotyczące tej części rozporządzenia określają szczegółowo sprawy organizacji instytutów.

Część piąta rozporządzenia mówi o środkach zapewniających prawa robotników i urzędników poprzez związki zawodowe; związki te upoważnione są do występowania w imieniu praw robotnika, przeprowadzania kontroli pracy w dziedzinie handlu, zaopatrzenia, budownictwa mieszkaniowego, dalej, upoważnione są one do pilnowania realizacji postanowień dotyczących ochrony pracy, wpływania na sprawy wypłat premii w przedsiębiorstwach, które nie wykonały zobowiązań wynikających z umów zbiorowych; wreszcie związki zawodowe upoważnione są do występowania w sprawach dotyczących zagadnień materialnych i kulturalnych robotnika.

W postanowieniach końcowych, mianowicie w części szóstej, rozporządzenie przewiduje m. in. udział związków zawodowych w kontroli nad wprowadzeniem rozporządzenia w życie.

Wzrost i polepszenie produkcji towarów masowego użycia. W dn. 17 grudnia 1953 r. Rada Ministrów NRD wydała rozporządzenie o wzroście i polepszeniu produkcji towarów masowego użycia. Część wstępna rozporządzenia zawiera przegląd dotychczasowych osiągnięć NRD w zakresie zaopatrzenia ludności w towary masowego użycia. Z zestawienia tego wynika, że w pierwszych trzech latach planu pięcioletniego szczególnie wzrosła produkcja przemysłu lekkiego i przemysłu środków żywnościowych. Na przestrzeni ostatnich dwóch lat wzrosła produkcja materiałów wełnianych o 29%, białyni trykotowej o 52%, skór na obuwie o 82%, samochodów osobowych o 15%, rowerów o 49%, motocykli o 250%, aparatów fotograficznych o 350%.

W porównaniu w pierwszą połowę r. 1953 wzrosła w drugim półroczu produkcja towarów o 33%. Mimo to ilość i jakość wyprodukowanych towarów nie zaspokaja jeszcze potrzeb ludności i w związku z tym rozporządzenie przewiduje w części wstępnej szereg postanowień i zobowiązuje poszczególne ministerstwa do realizacji wymogów ludności.

Część pierwsza rozporządzenia mówi o poprawie jakości i poszerzeniu asorty-

mentu towarowego. Wzrost produkcji towarów masowego użycia wyniesie w 1954 roku — w porównaniu z r. ub. 125,5% w tym produkcja maszyn, narzędzi pracy, instrumentów optycznych i przedmiotów z dziedziny elektryczności podniesie się o

	66,2%
środków żywnościowych	13,7%
tekstyliów	32,0%
konfekcji	32,9%
obuwia i wyrobów skórzanych	28,4%
mebli	18,9%

Przemysł miejscowy zwiększy produkcję — w porównaniu z 1953 r. — jak następuje:

przemysł państwowy	125,7%
przemysł prywatny	126,1%
rzemiosło	149,0%

W trosce o poprawę jakości towaru przewiduje się m. in. wprowadzenie próbek towarowych, katalogów produkowanych towarów, marek fabrycznych, towarowych znaków ochronnych; dalej rozporządzenie reguluje gospodarkę zużycia materiałów przeznaczonych do produkcji, rozszerza zakres działania przemysłu miejscowego, rzemiosła, zobowiązuje m. i. Ministerstwo Leśnictwa do zwiększenia zaopatrzenia przemysłu w surowce.

Część druga rozporządzenia dotyczy zastosowania środków zmierzających do ułatwienia podniesienia produkcji przemysłu państwowego; dla lepszego zastosowania mechanizacji i racjonalizatorstwa w tej produkcji przewidziano stworzenie kredytów w wysokości 50 tys. DM. Równocześnie rozporządzenie poleca wykorzystać rezerwy materiałowe, usprawnić politykę ustalania cen, utworzyć fundusz w wysokości 10 milionów DM na premiowanie przedsiębiorstw, które poszerzą asortyment towarowy. Dla gospodarki prywatnej przewiduje się stabilizację cen i ułatwienia w ich ustalaniu, korzystniejszą gospodarkę zyskami, kredyty, udzielenie prawa dysponowania zyskiem w wysokości 25% dochodów na cele inwestycyjne i generalne remonty, wreszcie ulgi podatkowe, podobnie zresztą jak i dla rzemiosła.

Trzecia część rozporządzenia mówi o większej i lepszej produkcji środków ży-

wnościowych, wyznaczając szeregowi ministerstw obowiązek zwiększenia produkcji tłuszczów, mięsa, wędlin, nabiału, ryb, towarów cukierniczych, konserw, warzyw, owoców i zaopatrzenia ludności w towary kolonialne, napoje itp.; równocześnie nałożono na te ministerstwa obowiązek polepszenia produkcji, oraz zaopatrzenia zakładów produkcyjnych w potrzebne opakowanie.

Część czwarta rozporządzenia określa zadania przemysłu lekkiego; postanowienia dotyczą podniesienia przez ten przemysł ilości i jakości produkowanych towarów, zwłaszcza tekstyliów, konfekcji, obuwia, galanterii, mebli, artykułów sportowych, porcelany i sprzętów gospodarstwa domowego. Niezależnie od tego rozporządzenie wyznacza przemysłowi lekkiemu następujące zadania: wykorzystanie rezerw, zwiększenie możliwości produkcji dzięki podniesieniu importu surowców, upowszechnienie współzawodnictwa, poszerzenie asortymentu towarów i ich estetyczniejsze wykonanie.

Część piąta rozporządzenia dotyczy produkcji ciężkiego przemysłu, głównie artykułów masowego użycia przemysłu gumowego, chemicznego, przemysłu produkującego opakowania różnego rodzaju.

Część szósta rozporządzenia mówi o zadaniach Ministerstwa Budowy Maszyn; dotyczy ona głównie produkcji sprzętów gospodarstwa domowego, a mianowicie żelaznych, emaliowanych, blaszanych itp., urządzeń elektrotechnicznych, gazowych, rowerów, samochodów, aparatów fotograficznych, zegarków itd.

Ostatnia część rozporządzenia podkreśla znaczenie obowiązków organów państwowych, przy wykonaniu zadań, zapewniających zaspokojenie wszystkich potrzeb ludności.

Konferencja rolniczych spółdzielni produkcyjnych NRD. W dniach od 5—6 grudnia 1953 r. odbyła się w Halle II główna konferencja rolniczych spółdzielni produkcyjnych, na którą zjechało 1200 chłopów i aktywistów, przedstawiciele aparatu państwowego, organizacji spo-

łecznych i naukowców. Na konferencji wygłosił referat wicepremier Walter Ulbricht. Zobrazowawszy najpierw wewnętrzną i międzynarodową sytuację polityczną, Ulbricht zwrócił uwagę na obecne zadania rolnictwa w NRD, a spółdzielni produkcyjnych w szczególności. Do zagadnień tych zaliczył: sprawę dalszego procesu demokratyzacji rolniczych spółdzielni produkcyjnych, znaczenie i zadania brygad produkcyjnych, wagę istnienia norm pracy jako podstawy przy obliczaniu wyników pracy; dalej wicepremier na podstawie doświadczeń z ubiegłego roku podniósł potrzebę wzrostu pogłowia, stosowania w szerokim zakresie współzawodnictwa pracy, polepszenia pracy stacji maszynowo-tractorowych. W związku z tym ostatnim zagadnieniem — podkreślił konieczność uzupełnienia kadr technicznych stacji maszynowo-tractorowych; następnie mówił o pomocy dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych ze strony aparatu państwowego, o zadaniach masowych organizacji w tej dziedzinie, o współpracy spółdzielni produkcyjnych z indywidualnie pracującym chłopstwem.

Zeszloroczny dorobek spółdzielni przedstawił na konferencji minister rolnictwa i lasów Paul Scholz, podkreślając w sprawozdaniu potrzebę zwrócenia uwagi na lepszą organizację bazy zaopatrzeniowej spółdzielni w ziarno, większą wydajność pracy poszczególnych członków spółdzielni i potrzebę pomocy z zewnątrz, wreszcie podkreślił sprawę polepszenia rachunkowości spółdzielni.

Dorobek i doświadczenia rolnictwa radzieckiego przedstawił kierownik Głównego Urzędu Ministerstwa Rolnictwa ZSRR Czerjominski, sprawy zaś współpracy nauki i rolniczych spółdzielni produkcyjnych — dr Rutensan, sprawy zaopatrzenia rolnictwa w maszyny delegat Ministerstwa Budowy Maszyn.

O rozwój masowej pracy politycznej na wsi. SED ustaliła na posiedzeniu Centralnego Komitetu w dn. 22 i 23 stycznia 1954 r. postulaty, dotyczące rozwoju ma-

sowej pracy politycznej na wsi i najbliższych zadań w rolnictwie. Jak wynika z treści postanowień, są one rezultatem obrad II głównej konferencji rolniczych spółdzielni produkcyjnych w Halle i złożonych przez W. Ulbrichta oświadczeń na tej konferencji w sprawie pomocy ze strony państwa i organizacji politycznych spółdzielniom produkcyjnym.

Postanowienia SED nawiązują do polityki nowego kursu, która wyznacza szczególne zadania rolnictwu. Zadania te rolnictwo powinno tym lepiej wykonać, ponieważ przeprowadzone zmiany ustrojowe w NRD, pomoc klasy robotniczej dla wsi, likwidacja wielkiej własności na wsi i dotychczasowe osiągnięcia rolnictwa stwarzają warunki dalszego rozwoju gospodarki na wsi.

Do zadań rolnictwa należy: zwiększenie produkcji nabiału, tłuszczów, mięsa, powiększenie stanu pogłowia, wykorzystanie rezerw materiałowych rolnictwa. Dla tego celu potrzeba: lepszej gospodarki ziarnem, uprawami, zaopatrzenia rolnictwa w produkty przemysłu chemicznego, lepszej gospodarki leśnej, podniesienia poziomu organizacji i pracy w rolniczych spółdzielniach produkcyjnych, współpracy tych spółdzielni z chłopstwem pracującym na indywidualnych gospodarstwach. Dalej — należy lepiej wykorzystać rezerwy ziemi, zaopatrzyć wieś w narzędzia, maszyny i pomoce potrzebne w gospodarstwie, zacieśnić współpracę nauki

z rolnictwem. Szczególne obowiązki ciążyą na administracji państwowej, gospodarczej i technicznej, bez których pomocy wieś obyć się nie może. Toteż postanowienia z tej dziedziny określają dokładnie zadania poszczególnych administracji.

Końcowe postanowienia dotyczą pracy politycznej i oświatowej na wsi, a to w związku z potrzebą kontynuowania walki z wrogami ustroju, w szczególności z wrogami społecznej formy gospodarki na wsi. Praca w tej dziedzinie wymaga: jeszcze ściślejszej współpracy chłopów i robotników, podniesienia poziomu ideologicznego i politycznego wykształcenia chłopów, tworzenia ośrodków pracy i życia kulturalnego na wsi.

Likwidacja zarządu mienia radzieckiego w Niemczech. W związku z dokonaniem 31 grudnia 1953 r. nieodpłatnym przekazaniem na własność NRD 33 przedsiębiorstw radzieckich w Niemczech, zarząd mienia radzieckiego w Niemczech z dn. 1 stycznia 1954 r. zaprzestał swej działalności. Wszystkie zagadnienia, którymi zajmował się zarząd mienia radzieckiego w Niemczech, należą obecnie do kompetencji tych ministrów NRD, którzy sprawują kierownictwo przekazanych przedsiębiorstw.

Zarząd odszkodowań w Niemczech również zaprzestał swej działalności z dn. 1 stycznia 1954 r. *Edward Serwański*

ZYCIE KULTURALNE

Utworzenie Ministerstwa Kultury NRD.

Na posiedzeniu Rady Ministrów NRD w dn. 7 stycznia 1954 r. uchwalono utworzenie Ministerstwa Kultury. Zgodnie z rozporządzeniem, nowe ministerstwo przejmuje dotychczasowe agendy komisji do spraw sztuki, państwowej komisji do spraw filmu i wydział oświaty dla dorosłych z Ministerstwa Oświaty. Przy ministerstwie tworzy się radę naukowo-artystyczną. Ministerstwo przejmuje również wydziały do spraw sztuki i upowszechnienia kultury okręgowych i po-

wiatowych rad, z tym zastrzeżeniem, że w większych ośrodkach miejskich i przedsiębiorstwach powstaną wydziały samodzielne.

Nadto rozporządzenie określa specjalne zadania ministerstwa. I tak: ma ono czuwać nad zachowaniem ideału humanistycznego całej twórczości kulturalnej, opiekować się związkami literatów, organizować pomoc w pracy ośrodków artystycznych, pilnować poziomu twórczości, jak i jej oblicza światopoglądowego, opiekować się sprawami zawodowymi